

Hanne V.

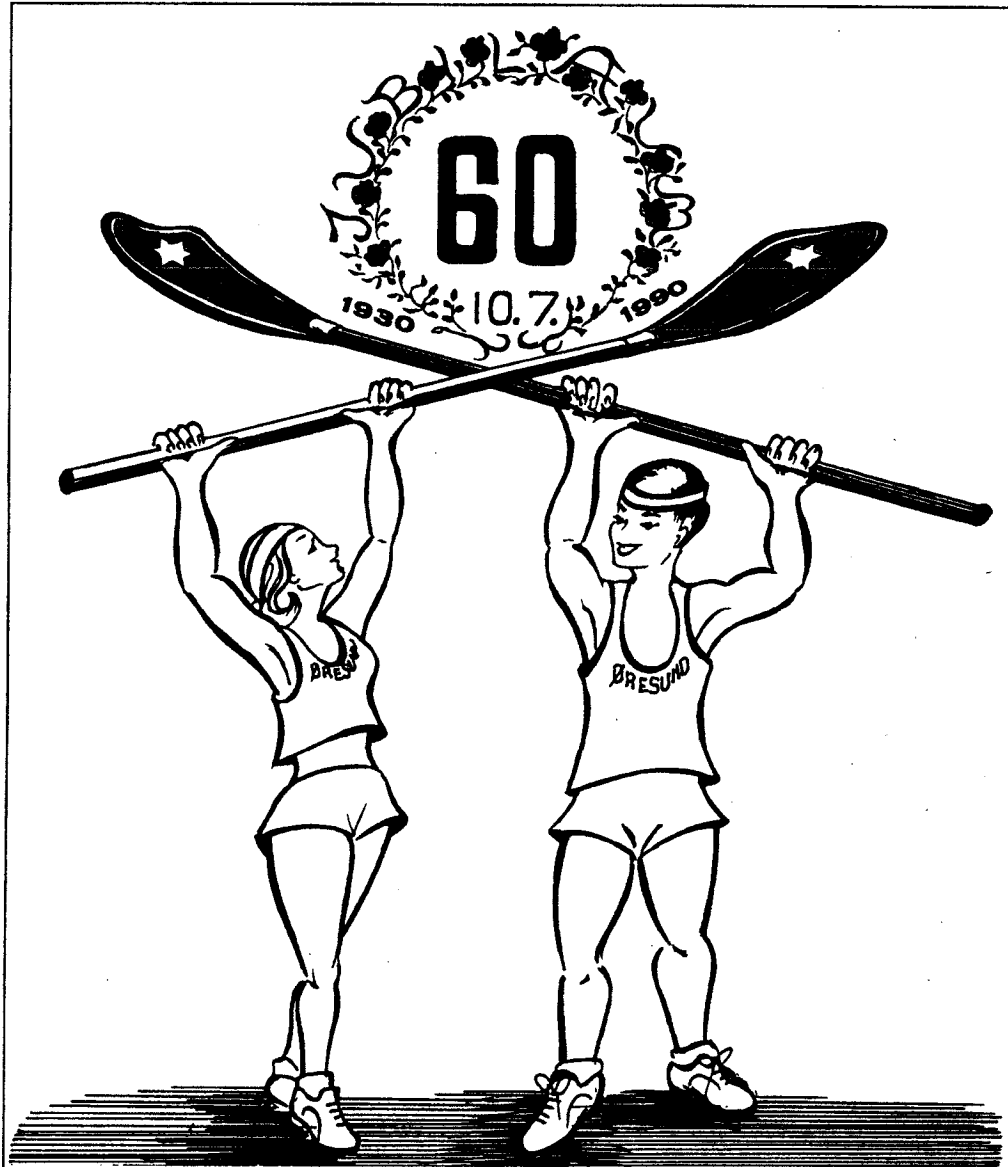
STROKEN

Medlemsblad for roklubben Øresund

NR. 6

JULI

1990

FORORD

I anledning af Roklubben ØRESUNDS 60 års jubilæum den 10. juli 1990 har Stro-
kens redaktion, suppleret med en del andre skribenter, udarbejdet dette skrift.

Jubilæumsskriftet til 50 års jubilæet indeholdt klubbens historie helt tilbage til
1930, og da det "kun" er 10 år siden, har vi valgt at koncentrere os om klubbens
udvikling de sidste 10 år.

Egentlig synes man jo ikke, der er sket de store ændringer, men alligevel er der
sket en del. Der har været mange nye tiltag indenfor roning, men også inden-
for de administrative systemer.

Efter vor mening har Roklubben ØRESUND faktisk været foregangsmand på
mange områder. Det er vi stolte af, og her lader vi nogle af vore erfaringer gå
videre, samtidig med at vi tegner et billede af det daglige klubliv.

God fornøjelse med læsningen.

REDAKTIONEN

Redaktør:

Hanne Vinther

Redaktionsudvalg:

Lone Andersen

Steen Christensen

Palle Rivold

Anne Weichardt

I ANLEDNING AF ROKLUBBEN ØRESUNDS 60 ÅRS JUBILÆUM DEN 10. JULI 1990

af Karen Stahlschmidt
Formand for DFFRs Københavnskreds

Medlemmerne i Roklubben ØRESUND har skabt nogle gode rammer for roningen, og
man har indtrykket af, at klubben tager udgangspunkt i mottoet:
Roning er en livsstil!

Der er ikke 2 roklubber i landet, der er ens. Roklubben ØRESUND har sin specielle
historie, og den er baggrunden for den specielle ånd, der er i klubben.

Det liv og den aktivitet, der foregår, udvikler kammeratskaber og venskaber, og det -
sammen med det friske liv i robådene på vandet - betyder, at der hentes styrke og energi
til det daglige arbejde. Det er også den styrke, der får roklubberne til at overleve frem for
upersonlige fitness-centre o.l.

Roklubben ØRESUND er et aktivt medlem af Københavnskredsen, og har gennem
årene været med til at præge udviklingen. Ved arrangementer i Kredsen hører det til
sjældenhed, at der ikke med åbenhed og godt humør er deltagelse fra ØRESUND.

Der skal lyde et stort TIL LYKKE med 60 års jubilæet, og selvom vi inden for roning har
mange traditioner, er jeg sikker på, at de ikke hindrer Roklubben ØRESUND i at følge
med og forny sig i tiden fremover.

Mange rohilsner

Karen Stahlschmidt

ERFARINGER MED KLUBLEDELSE

af Mogens Rasmussen, formand

Her i klubbens 60. sæson er der forskellige opgaver, der påhviler klubbens formand i forbindelse med det runde år, og festligholdelsen af jubilæet.

Det drejer sig om at holde de nødvendige taler, at trykke de indbudte gæster i hånden, og i det hele taget at være vært og at repræsentere klubben på bedste måde overfor vore nære og fjerne omgivelser.

Denne opgave er rar, fyldt med festivitas og meget udadvendt og spændende.

Efter 10 år som formand (sammenlagt) har jeg fået revideret min opfattelse af klubledelse nogle gange, men er endt op med en opfattelse, som jeg her gerne vil delagtiggøre jer i.

For det første er det en betingelse, at man kan lide arbejdet - at man føler en personlig tilfredsstillelse ved at få en kompleks mekanisme til at fungere.

Tro ikke, at det er let at få så forskellige mennesketyper, der findes i vor klub og i dens bestyrelse til at finde hinanden i et frugtbart samarbejde. Bestræbelserne på at få dette til at lykkes forsinker i høj grad beslutningsprocessen.

For længe siden, da klubben var i ledernød, indvilgede tre medlemmer i at danne en bestyrelse, bestående af formand, næstformand og kasserer - hvis arbejdet, der skulle gøres, blev fordelt

blandt medlemmerne på et månedligt medlemsmøde.

Dette fungerede godt en kort tid. Takket være interesserede medlemmer opstod ad-hoc udvalg, der løste de forhånder-værende opgaver.

Efterfølgende bestyrelser "arvede" dette system med medlemsmøder, hvor udvælgelse af opgaver så skulle foregå og forhåbentligt med det resultat, at opgaverne løstes.

Uendeligt langsomt og næsten umærkeligt blev medlemsmøderne et redskab, hvormed bestyrelsen kunne tugtes af medlemmerne.

De siddende bestyrelser måtte, sådan føltes det, før hver beslutning kunne tages, først have sagen behandlet på et

medlemsmøde, hvor bestyrelsen skulle vejledes af de tilstedeværende medlemmer.

For bestyrelsen virkede dette, som om vi havde en generalforsamling hver første tirsdag i måneden.

De, der kender en bestyrelses stilling under en generalforsamling, vil vide, at dette er en enorm belastning, og at bestyrelsen virkelig føler sig stækket og usikker ved beslutningstagninger.

Fra at være opgavefordelingsmøder blev medlemsmøderne nu forum for debatter, der ikke altid i saglig form behandler bestyrelsens gøremål og laden.

Spørgsmål af karakteren: "Hvorfor er dette og hint ikke allerede bragt i orden - Jeg skal jo bruge det"? er ikke ualmindelige.

Medlemsmøderne blev det forum, hvor medlemmerne bestilte de opgaver, de ønskede udført af bestyrelsen OG - OG ikke at forglemme - af de medlemmer, der som Tordenskjolds soldater altid er parate til at yde en indsats for klubben.

Disse Tordenskjolds soldater kan klubben

ikke undvære, og mit håb er, at Tordenskjolds HÆR stadigvæk vil vokse.

Jeg er igang med en proces, der vil reducere medlemsmøderne til at være informationsmøder, således at medlemmerne orienteres om, hvad der foregår i vort forbund - at medlemmerne informeres om bestyrelsens beslutninger i sager, vi har måttet tage stilling til, og at medlemmerne spørges, om de vil medvirke til løsning af en klubopgave.

Under denne form vil bestyrelsen kunne drøfte og beslutte sager på bestyrelsesmøder, vel vidende, at den må stå til regnskab ved den kommende ordinære generalforsamling, og ikke ved en månedlig "generalforsamling". Herved lettes presset på bestyrelsesmedlemmerne, måske så meget, at nogle vil genvælges, og nogle i det hele taget ønsker at stille op.

Efter dette jubilæumsår skal jeg gå af, og jeg vil med dette, jeg her har skrevet håbet på, at jeg har gjort vejen for og til en ny bestyrelse meget lettere.

Mit råd til klubbens aktive medlemmer er: Vær ikke bange for at lade jer vælge til en

DAMEKONFEKTION

MAGASIN

„Stewardess”

LUFTHAVNSPARKENS BUTIKSTORY
KASTRUPVEJ 328 • 2770 KASTRUP
TLF. 31 50 47 12

VI har kjoler fra str. 36-50

tillidspost. Arbejdet og samværet med aktive og interesserede røre fra alle landets klubber er meget inspirerende, og du vil få rig lejlighed til at træffe dem.

Du vil få venner og skabe kontakter, der kan gøre dit liv som roer meget indholdsrigt og spændende.

Klubbens sædvane er, at der sørges for, at et medlemskab af bestyrelsen ikke belaster dig økonomisk, og vi sørger for nødvendige kurser til at dygtiggøre dig til jobbet - kurser, du en dag måske også kan bruge udenfor roning.

Mit råd til klubbens kommende bestyrelsesmedlemmer og formænd er: Når I er blevet valgt, skal I ikke betragte jer som de øvrige medlemmers tjenende ånder.

Tag beslutninger ud fra din overbevisning om, hvad der er rigtigst og søg råd og opbakning i din bestyrelse - en støtte og opbakning, som du har krav på.

Det er min erfaring, og jeg har hørt også fra andre af mine bestyrelseskammerater, at det, der bringer mest glæde i arbejdet, er ikke så meget arbejdet i klubregi, som arbejdet på kreds- og landsplan, hvor man på møder og samlinger færdes blandt en-

Hørt fra formanden:

Nyårsaftnen fandt jeg, at jeg havde et par fejl! Dem har jeg rettet nu, så nu er jeg perfekt!

gagerede og inspirerende rokkammerater. Derfor skal et bestyrelsesmedlem overhøre negativ kritik og "velmente" råd for ikke at miste lysten til at sidde i bestyrelsen. Dette gælder især nyindvalgte bestyrelsesmedlemmer, der lige først skal finde deres grundlag.

Hvis klubben skulle komme i en lederkrise, er det netop forhold af ovennævnte karakter, der er skyld deri.

Her til slut vil jeg udtrykke ønsket om, at det i den næste decade må gå klubben godt, at den altid må være velforsynet med medlemmer, der sætter handling bag deres ord.

Sådanne medlemmer har vi i dag, og det er blandt dem, klubben skal finde den fremtidige formand og medlemmer af klubbens bestyrelse.

Vær med til at gøre disse poster attraktive.

TIL LYKKE MED JUBILÆET. □

ØKONOMI, MATERIEL, HUS ...

af Hanne Vinther

Efter byggeriets afslutning i 1969 var vort kontingent blandt Danmarks højeste i en lang årrække sammenlignet med andre roklubber - til trods for at Roklubben ØRESUND kun er en lille motionsklub uden en dyr kaproningsafdeling.

De sidste 10 år har vi stædigt fastholdt vort kontingent, således at vi idag er særdeles konkurrencedygtige i forhold til andre roklubber - og specielt i forhold til andre idrætsgrene. For man må sige, at 80 kr. pr. måned for seniors ikke er dyrt, da klubben jo stiller materiel og instruktører gratis til rådighed. Det eneste udstyr, man behøver for at ro, er et par shorts og nogle kondisko! Desuden tilbyder vi andre aktiviteter som f.eks. kondirum med et helt nyt roergometer - også kaldet ERG, svømning og gymnastik. - Alt sammen for 80 kr. pr. måned! Det er der ikke mange idrætsgrene eller fitness centre, som kan hamle op med.

En af årsagerne til, at vi har kunne holde kontingentet nede, er en målbevidst indsats for at sikre det rigtige medlemsmix, som giver en høj kommunal tilskudsprocent. Det har vi gjort ved at øge medlemstallet fra 120 aktive til idag 160 aktive, samtidig med at vi i 1982 fik en ny kategori medlemmer, nemlig miniroere.

En anden årsag til, at kontingentet har kunne holdes nede er, at medlemmerne har været forholdsvis flinke til at yde en frivillig arbejdsindsats f.eks. ved vedligehold af bådspark og klubhus.

En tredje årsag - om en af mindre betyd-

ning - er, at vi har været heldige at få nogle tilskud hist og her fra div. fonde. Desuden har vi forsøgt at udnytte flere niecher, som da "klubben slog sig på flasken" ved at tjene nogle få bøsseører ved at samle genbrugsflasker og øl-kapsler. Vi skal vel heller ikke glemme de sporadiske indtægter ved afholdelse af havnefester og modeshow?

I mange år var "cigar-kasse-systemet" bandlyst, men i 1980 indsneg den første kasse sig i Arnes regnskab, nemlig oprettelsen af bådfonden. I 1989 kom så kasse nr. 2, byggefonden. Til disse fonde betaler medlemmerne 10 kr. pr. måned. Hvorfor har vi så brudt med de gamle

	København	Århus	Billund
32 52 51 11	86 20 12 00	75 35 35 88	
EXPRESS ...det er luftfragt...			

principper? Jo, fordi man har indset at gulderodssystemet virker. Man sparer op til noget bestemt - og evt. overskud ved fester, indsamlinger o.lign. går i fonden - og forsvinder ikke blot ned i et stort sort hul i klubkassen.

MATERIELLET

Foreløbig har båd-fonden da skaffet os en 2-årsers båd, Lynette, og til efteråret en 4-årsers båd fra Lyngø - begge inriggere til kaproning. Desuden købte vi Tvinging, der er en trim-sculler, en ny bådtype, som har stor succes i vor roklub, hvor Øresunds bølger ofte forhindrer alm. scullerroning. Trim-sculleren er mere stabil og kan klare mere sø, og den er en udmærket båd for nye scullerøere at lære teknikken i. Desuden har Trim-sculleren løst det evindelige 7-er problem - det antal røere, som ikke kan fordeles i henholdsvis en toer og en firer.

Ang. scullerroning.

Der er lanceret en ny måde for sø-sætning af single scullere. Man tager fat i hver sin ende af sculleren og går ud på pontonen. Når personen med ryggen til vandet forsvinder i bølgerne, så er sculleren søsat! Sådan ... færdigt arbejde!

I de sidste 10 år har diskussionen bølget frem og tilbage: Skal vi købe nyt materiel eller ofte hvad det koster at reparere de gamle både?

Kun en tåbe frygter ikke materielforvaltningen!

Vi har altså købt nogle få nye både, men hovedparten af båd-parken er gammel. Og trods et næsten perfekt system, udviklet af ØRESUNDS materielforvaltere igennem de sidste 10 år, til vedligehold af vore både, hvor hver båd er på værktøed 14 dage hver vinter, må vi nok idag indse, at vi bare ikke er dygtige nok til - og ikke har tid nok til - "træsløjde". Selvom de af materielforvalteren specielt sammensatte hold af de mest aktive røere gør deres bedste i vinterens løb - kræves der nok bistand fra professionel bådbygger til at løse de sværere opgaver.

KLUBHUSET

Da man altså ikke kan bestemme sig for at kassere de gamle både, fordi de stadig er for gode, og man også køber nyt materiel, giver det pladsproblemer i båd-hallen. Derfor taler man om at bygge ud, så vi kan have plads til flere både - og dermed få flere rosæder, optage flere medlemmer og dermed øge kontingentindtægterne.

Som en konsekvens heraf startede man en byggefond i 1989 - og forhåbentlig vil der i løbet af de næste 10 år fremstå en større og nyrenoveret roklub på Kastrup Lystbådehavn.

For 10 år siden fik vi dommen over vore gamle bådehal: "Den synker!", idet den er bygget henover en gammel fast landtange med det resultat, at bådehallen synker i begge ender, hvor den hviler på jordopfyld. Nå, men bådehallen står altså endnu her 10 år efter. Vi har plastret de værste revner i muren til, og håber blot ikke, at vinduerne slås itu, da det i øjeblikket ser

ud til, at det er dem, der holder bådehallen oppe - de er i hvert fald vind og skæve. Det er altså ikke bådehallen, vi har brugt vore kræfter på, men det øvrige klubhus. I de sidste 10 år har vi fået indført nogle energibesparende foranstaltninger - og efter 20 års diskussion er radiatorerne i klubstuen endelig kommet ned på gulvet, hvor radiatorer nu engang viser sig at være mest effektive - og ikke oppe under loftet, hvor vi ikke har glæde af varmen. Trods anskaffelsen af brændeoven har vi haft varme-problemer. Det blev sågar på generalforsamlingen i 1987 vedtaget, at der altid skulle være varmt i klubben, når der var medlemsarrangementer! - det skulle man jo ellers tro var en selvfølge?

I sommerferien 1988 malede vore juniorrøere vore omklædningsrum, kondirum og gangarealer. Væggene blev grønne og lyserøde med sorte dørkarne. Nogle græd - og andre lo ... men malet blev det. Om maleriet var grunden til, at farvedesigneren tog et år til USA, før arbejdet var færdigt, vides ikke.

Af andre nye ting kan nævnes naturgasens indførelse i 1987, hvorved vi slap for de evindelige problemer med vort oliefyrt - i form af frosne vandrør o.lign. Så fik vi et nyt vinduesparti ud til havnen, en ny udluftningsventil dør i kondirummet, og

flere skabe i damernes omklædningsrum. Det lyder jo alt sammen meget enkelt, MEN det var det ikke! IKKE i Roklubben ØRESUND! En ØRESUNDERS "adelsmærke" er hans engagement - andre ville kalde det kværlanteri.

EFTERSKRIFT

En antibevegelse mod dette "engagement" er så småt ved at opstå - de såkaldte "krattuskere". Som jeg opfatter det, er medlemmerne af denne nye klub i klubben f.eks. tidligere bestyrelsesmedlemmer, som mener, at det er den til enhver tid siddende bestyrelse, der lægger linierne for klubbens daglige drift - og at man skal undlade at belejre nye bestyrelsesmedlemmer med ens velmenende råd, og så i stedet koncentrere sig om at ro.

Jamen, det er da let!! Nej, ikke for en ØRESUNDER, som brænder for at fortælle om egne erfaringer - men som bekendt lærer man kun af egne erfaringer.

Mit ønske for Roklubben ØRESUNDS fremtid er, at man fortsat har en levende klub med engagerede røere i alle aldre, som - baseret på saglig information fra bestyrelsen - kan tage del i løsningen af opgaverne, og at det må ske i en positiv og gensidig tillidsfuld atmosfære. □

-et godt nummer i tryksager
31 50 94 44
john hansen-offset
vi ønsker
hjertelig tillykke
med de 60 år

DAGLIG RØNING

af Susanne Mortensen, Rochef

Der er sket en del nyt i den daglige røning i de sidste år, selvom det lyder mærkeligt, for roere er nu nok det mest konservative, man kan finde. Hvem kender ikke parolen: Hvorfor kan vi ikke bare gøre, som vi altid har gjort? Men med lidt snilde kan der godt blive listet nogle nye gode idéer ind, bare det ikke går for stærkt.

I 1985 blev der lavet en ny roprotokol, hvor alle medlemmer fik nummer for at gøre km-optællingen lettere. Et problem var nemlig ulæselig håndskrift, som gjorde det til et større detektivarbejde at finde ud af, hvem det egentlig var, der havde roet. Medlemsnummeret skulle løse dette problem, og systemet blev lavet så enkelt, at de første 2 cifre er det årstal, man er indmeldt i klubben, og de sidste to cifre får man i den rækkefølge, man kommer ind i klubben. Kun hvis folk ikke lige kan huske deres nr., så opstår problemerne, og kilometerantallet stemmer ikke overens med folks egne optegnelser.

Et andet problem var, at det tog en frygtelig tid at tælle alle kilometrene op. Nu er vi så kommet i EDB tidsalderen, og flere har gået og leget med tanken om, at det da må kunne lade sig gøre at tælle km sammen via EDB. Så et par friske medlemmer gik i gang med at udarbejde et program hertil. 1990 er første sæson, vi prøver dette. Det er en fortrinlig idé, og jeg håber, det bliver en succes, og at det vil gøre rostatistikken rigtig - så tak til Jeannie og Poul for deres arbejde med det indtil nu.

Det er ikke noget problem at få nye

medlemmer til en roklub - i al fald ikke de somre, hvor vejret har været med os, men det er ganske givet et problem at holde på dem.

Hvert år får vi 10-30 nye medlemmer - måske flere. Det første, man må tage fat på er introduktionen i klubben; føler folk sig velkomne, så har de lyst til at komme igen.

Før instruktionen starter først i maj måned indkaldes klubbens instruktører til et møde, hvor "tandlægebogen" udfyldes (desværre er vore instruktører dog ikke særlig flittige til at møde op - med deraf følgende "huller").

I bogen er der en side for hver dag, der er instruktion. Formeden på siden tegner to instruktører sig for en instruktionstur, og de nye roere, som ønsker instruktion, skriver sig op på foroven.

Vi pointerer kraftigt overfor de nye, at en tilmelding er bindende, så instruktøren ved, hvor mange kaniner, der vil komme den pågældende dag - og samtidig sikrer vi en tilknytning til klubben samt en fornuftig afvikling af instruktion indenfor en overskuelig tidsramme.

For at vor instruktion skal være så ens og effektiv som mulig får hver kanin et instruktionskort, hvorpå instruktøren efter hver instruktionstur angiver, hvilket stadium, kaninen er nået til. Til brug herfor er der udarbejdet trinplan, hvoraf det fremgår, hvad de enkelte lektioner skal indeholde. På den måde ved man hvad

den forrige instruktør har undervist i.

Jeg har tænkt meget over, hvorfor så mange "gamle" instruktører holder sig tilbage? Man har måske kun tid til at ro en enkelt gang om ugen, så er instruktion måske ikke det, man har aller mest lyst til?

Det kan også være, fordi man er usikker på sig selv, og føler at ens uddannelse er for gammel. Sidste år forsøgte vi derfor at lave et brush-up kursus, men det blev desværre aflyst p.g.a. manglende tilmelding. Andre havde åbenbart fået samme idé, for på kredsplan var der i år et tilbud om samme kursus, og vi tilmeldte fluks 4 personer, men resultatet var det samme som hos os - det blev aflyst!

Så alt i alt må folk rundt omkring føle sig sikre og godt nok uddannede.

Vi har nu fået nye roere ind i vor klub, så skal vi også have dem til at føle sig lidt mere frie, så de kan ro, når det passer dem, uden at være afhængige af os "gamle", så derfor tilbyder vi de nye et lokalstyrmandskursus hvert år.

Før afholdt man det altid det over 3-4 hverdagsaftener, og det kan nok være lidt hårdt, hvis man arbejder 8 timer om dagen, og så tage på kursus 4 timer om aftenen. Derfor forsøgte vi sidste år at afholde det over en weekend.

Desuden drejer det sig om nye roere, og de kender måske ikke mange i klubben. Ved at det er over en weekend, bliver de rigtig rystet sammen, og de har noget være

sammen om. Måske bliver der rystet så meget sammen, at de kan hamle op med de "gamle" kliker.

Vi havde 14 med på det weekend kursus, og vi var 4 ledere, som så igen hjalp hinanden med at lave mad til kursisterne. Man kan ikke sige, det blev en stor udgift for klubben, for weekenden blev holdt for under 1.000 kr. Eksperimentet lykkedes, alle var godt tilfredse, og jeg håber, at denne form for lokalstyrmandskursus vil blive ført videre - så har de nye også noget at samles om.

I 1982 indførtes svømmeprøver mindst hver 2. år. Det er der nogen, som synes er noget pjat, men jeg synes, at det egentlig

Ang. svømmeprøver:

I løbet af en nat vender man sig ca. 50 gange, men hvis man sover i en vand seng, vender man sig kun ca. 20 gange. Hvis en vand seng er 2 m lang, hvor længe skal man da sove for at aflægge svømmeprøve?

burde gøres hvert år. Jeg ved ikke, om det siger meget om, at der bliver mere sikkerhed ombord, men det er god motion, så man kan holde sig i god kondi om vinteren - og så er der igen noget at samles om.

Baggrunden for indførelsen af svømmeprøver var drukneulykken på Roskilde fjord. Det var også baggrunden for indførelsen af nye redningsveste: Strokevesten, som det kan lade sig gøre at ro med på, og det fik vi især glæde af i 1989, da vi indførte vinteroning. Ifølge vort vinterro-

ningsreglement skal man nemlig være iført redningsvest under roning.

Vinterroning har vi haft glæde af de sidste to sæsoner p.g.a. de milde vintre. 10-15 roere har benyttet sig af vinterroning, og har stået med en del kilometre, inden vi andre er startet. For at ro vinterroning skal der aflægges svømmeprove hvert år.

Noget nyt, vi vil prøve at få stablet på benene er pensionstroning. Der er en del ting, som skal undersøges her.

For det første, om vi evt. kan få tilskud fra kommunen, for hvor mange pensionister kan betale 90 kr. i kontingent pr. måned? Skal de det, er idéen dødfødt fra starten.

For det andet, hvordan vil andre medlemmer i klubben synes om at få en ny medlemsgruppe ind? Jeg har talt med nogle stykker, og har hørt synspunkter både for og imod, men efter, hvad jeg kan skønne idag, så bliver det nok ikke i år, det kommer igang, men det indledende arbejde kan i hvert fald blive gjort.

Vi har i det sidste par år haft megen roaktivitet både på almindelige aftener, i weekends, til kaproning (i de tunge både). Vi har vundet VM og Amagerregatta, og vi har nogle seje langdistancekaproningshold.

Vore old-boys har gjort sig godt gældende de sidste mange år, og vi har nu også fået et godt old-girls hold, som bl.a. vandt Port of Copenhagen sidste år - og genvandt pokalen i år - og igen har vi et godt ungdomshold, som også vandt P.O.C. i år.

Epokegørende træningsmetode:

Træning efter æggetur. 750 m tager 4-5 minutter, d.v.s. den tid, det tager at koge et æg. Når uret ringer, tages 10 stærke - og så er man i mål!

Jeg kan blive ved med at opremse gode resultater, og alligevel er der nogen, som forsøger at spænde ben for os. Al vor roaktivitet berøres af nogle ret grove påvirkninger af vort daglige rofarvand.

Først blev der fra lufthavnens side indført en sikkerhedszone på 150 m ude i vandet, og det kan være temmeligt slemt at ro udenom, hvis man er ude i lidt hårdt vejr. Der har været nogle uheldige episoder, hvor der er blevet skudt efter robåde og kajaker. De sidste par år har der dog været ro omkring dette, så mon ikke der kommer en fredelig løsning på dette. Vi er dog en del søsportsklubber, der færdes i dette område.

Den næste forhindring, hvis man kan kalde det sådan blev Hoovercraften fra Københavns Lufthavn til Malmø, og et par år efter en færge til Bornholm fra Industrihavnen på den anden side af os.

Vi har nu vænnet os til hinanden, og vi ved på hvilke tider de afgår fra havnene, men det generer os dog lidt i den daglige roning. Vi er ikke så frie som før og føler os lidt indeklemte, men vi kommer nok til at leve med de ændringer i vort lokalfarvand.

Den foreløbig sidste, men nok største forandring, som kan ske i vort lokalfarvand

er nok, hvis Øresundsbroen bliver en realitet. Hvis de foreløbige planer holder stik, vil vi højst sandsynligt få afkørslen fra denne bro lige ud for vor dør. Vor klub vil da være i fare.

Det berører igen en hel masse planer med vort hus. Vi har idag problemer med at have plads til vore både. Kan vi tillade os at bygge om? Hvor langt skal vi gå i disse planer? Hvis broen hurtigt bliver en realitet, og vi ikke kan blive, hvor vi er, hvor skal vi så flytte hen? Ja, der er nok af spørgsmål, som forhåbentlig bliver besvaret de næste år. □

Jeg tror nok, man kan sige, vi er en klub i god udvikling. Der er masser af problemer, som truer udefra, men på det ro-mæssige område er vi i rivende vækst. Vi tror som aldrig før - måske er det vejrets skyld, måske er det KM-jægerklubben, eller også har folk bare lyst til at ro, og hygger sig med det - og det er godt, for i vor klub er der plads til alle.

Så lad os i år, som er et jubilæumsår, ro rigtig mange kilometre i alle former for rosport: motions-, langturs- og kaproning - og lad os hygge os med det hele, som vi plejer. □

MOTIONS-KAPRONING

af Allan Elgaard

Amagerregattaen er med til at holde sammen på klubbernes kaproningsinteresse-rede medlemmer.

I 1982 måtte man ændre alderen på old-boys fra 32 til 35 år, da det var de samme, der deltog i senior og old-boys løbene, og tiderne var så godt som ens. Vor unge løver blev sat af holdet, bl.a. Leif og Palle, så de måtte vente, til de havde det handicap at være 35 år.

Amagerregattaens pointsystem omfatter ikke ungdomsafdelingerne og tilgodeser de små klubber. D.v.s. de store klubber skal have så mange både på vandet som muligt i forhold til de små klubber, som får flere points for en sejr end de store klubber.

På grund af bredere deltagelse fra vor side og flere første pladser, lykkedes det alligevel Roklubben ØRESUND at vinde Amagerregattaen i 1986, 1988 og 1989.

Desværre har en af de små klubber, nemlig D.S., måtte melde fra i 1988 p.g.a. manglende medlemstilgang.

Amagerregatta-spejlet, udsat af Vagn Jensen og Jørgen Krause, som var det trofæ, den klub med de fleste points fik, gik til ved en brand i B&W Roklub og er nu erstattet af en bronzeplade. Det ny trofæ blev lavet på B&W.

Amagerregattaen har holdt liv i kaproningsinteressen og har fra først i firserne skabt nogle gode hold på pige og drengesiden, som nu er dame senior eller old-girls og old-boys, samt scullerroere.

Efterhånden som interessen blev større, fik vi også en ny 2-årsers båd, "Lynette", og det kom på tale at reservere de såkaldte kaproningsbåde til træning, så man kunne skåne disse både for bl.a. instruktion. Det er ikke sådan, at disse både slet ikke

må benyttes til andet end træning, men de går sidst på vandet.

Vor ungdomsafdeling har altid været meget aktiv bl.a. ved Skolekaproning på Bagsværd Sø i 1986, hvor vi havde seks hold med, og som alle fik medaljer. Ikke nok med det, Christoffer Søb begyndte at træne i K.R. og deltog i 1987 sammen med Jan Hansen fra K.R. i en toer uden styrmand i D.M. - og vandt. Endvidere har han deltaget i Den Internationale Københavns Regatta på Bagsværd Sø, Holstenbro, Maribo med en otter, hvor Dan Rasmussen fra ØRESUND også var med.

Tilbage til klubben - en helt anden kaproning er Hellerup Langdistanckaproning over 7 km, hvor vi bl.a. vandt i 1985 med old-boys i et senior løb. Det var Steen, Palle, Leif og Allan med cox. John. Et andet år, hvor vi skulle vise flaget, blev vi sat på plads af en meget stærk firtakter fra ARK med en hilsen "hej daddy" - og væk var de.

VM med SAS var ved at gå i stå, så vi inviterede Dragør Roklub til at deltage. De var med nogle år, men har meldt fra igen.

Vor klubkaproning har også haft begrænset deltagelse, dog er der holdt liv i såvel den lange 10 km som den korte 1000 m, men det er måske festen bagefter, der holder det hele oppe?

Den sidste halvdel af firserne har ØRESUND deltaget med et old-boys hold i DFfRS langdistanckaproning rundt

omkring i landet, bl.a. Middelfart, Aarhus, Ringkøbing, Humlebæk og Silkeborg. De mange gode resultater medførte, at holdet fik et sponsormøblem! Efter nogle forhandlinger fik John Hansen-Offset aftalen om at ekvipere old-boys holdet, som han også var cox. for i Amagerregattaen.

Senior pigerne fra Amagerregattaen først i firserne kunne nu ikke sidde stille mere. De måtte være med i Port of Copenhagen 1989/90 og vandt guld. Det trak endnu et hold med i 1990 - det var junior piger, som også fik guld.

Kaproning er måske ikke af interesse for alle, men den kan bidrage til at få flere både på vandet, idet det jo er sjovt at træne på et niveau, hvor alle kan deltage, og så giver det også en masse gode kilometre, som kan bruges i KM-jægerklubben, som også er en aktivitet til at motivere medlemmerne til at være mere aktive og ro noget mere.

Det vil være spændende at se flere nye motions-kaproningshold i halvfemserne, hvor vi også får en ny 4-årsers båd, som kan bruges til kaproning - og som aflastning for båden Øresund, der er en gammel dame, der har gjort det godt. □

Se! Vinden har lagt sig!
Nej, de har taget flaget ned!

LANGTURSRONING

af Anne Rasmussen

I 1985 skete der det sørgelige, at Nivå-grunden blev nedlagt. Karlebo kommune overtog grunden, og Københavnskredsens klubber, som havde den i over 25 år, måtte se i øjnene, at det var slut med de dejlige pinseture og andre aktiviteter.

I årenes løb mindes jeg mange pragtfulde pinseture. Vi startede som regel fredag aften med at ro til Skovshoved. Næste morgen roede vi videre til Nivå. I de næste dage slappede vi af og havde hyggelige timer sammen med andre klubber fra Københavnskredsen. Vi havde en festlig pinsefrokost ved ét langt bord.

Vi har for øvrigt fået lovning på en ny grund længere sydpå i området af Karlebo kommune, men det har vist lange udsigter.

Et andet langtursmål er Saltholm, hvor der i 1983 blev oprettet et reservat for sæler syd for øen. Det er sjældent at se sæler så tæt på en storby, og jeg ved, at der

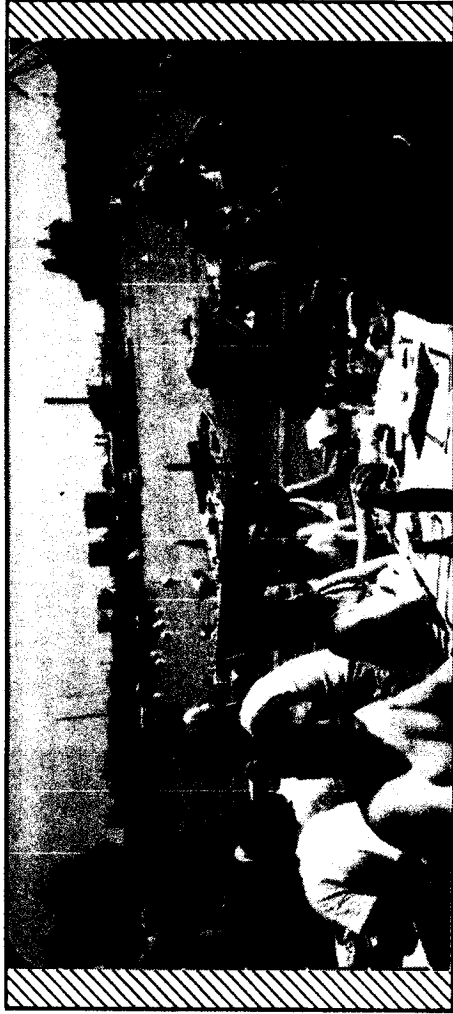
er mange roere, der har set dem.

Sælerne er blevet i farvandet takket være bevaringen af Saltholm som naturområde. Der er forbud mod sejlsads og færden i området fra 1.3 til 31.8 - undtaget er erhvervsfiskere.

I 1984 blev Saltholm fredet, og det foranledigede, at roere ikke mere måtte overnatte på øen. Dengang sendte jeg et brev til Friluftsrådet, Fredningsstyrelsen og Ejerslauget og beklagde meget, at vi ikke måtte overnatte på Saltholm mere. Det gav desværre ikke noget positivt resultat. Fredningen af Saltholm og nedlæggelsen af Nivågrunden gjorde, at ØRESUND ikke havde noget sted i Øresundsområdet, vi kunne tage hen på en weekendtur.

Siden 1980 har vi imidlertid haft et lokale på Flakfortet, hvor vi kan overnatte, og i 1987 fik vi et nyt lokale. Men der er koldt at sove i kassamater, og telte må man ikke. For øvrigt er ØRESUND den eneste ro-klub i Københavnsområdet, der har et rum derovre, så andre klubber kan låne nøglen hos os.

I årenes løb har vi haft mange søtute,

hvor vi har lånt både i forskellige klubber ved Lyngby Sø og Furesøen. Det er meget anderledes i forhold til, hvad vi er vant til, og Mølleåen er i hvert fald en oplevelse sådan en søndag eftermiddag med alle udlejningskanoterne og båd Rundfarer. Og tro det eller ej Furesøen er ikke spor sjov i kraftig blæst.

Desuden har vi også roet på Esrum Sø, og i 1988 arrangerede jeg en søndagstur fra Roskilde Roklub, hvor vi rigtig skulle ud at ro på Roskilde fjord, men det blæste en halv pelikan, så vi kom ikke længere end til Kattinge vig. Der var for øvrigt kønt, og vi havde en meget hyggelig tur.

Det er absolut interessant at ro i andre områder, end dem vi daglig færdes i.

Et nyt tiltag fra Københavnskredsen er Rosportens Dag, som er en PR-dag for motionsroningen. Vi mødes i Langeliniehavnen og spiser vor frokost, og siden ror gennem kanalerne. Det giver 1 point for hver 10 km en roer har roet. I de sidste par år har der desuden været forskellige konkurrencer, som også har givet points. Til festen om aftenen bliver der så trukket lod om nogle præmier.

Noget helt nyt i ØRESUNDS regi er anskaffelsen af en trailer i 1989. Den kan tage 4 både, og det åbner for nye muligheder i klubben.

Traileren er blevet brugt til transport af både til langdistancelopprøinger. I 1990 skal vi bruge den til en pinsetur på Isefjorden for klubbens medlemmer. Senere på sommeren anvendes den til en tur til Sverige. Desuden er den god at have, hvis man skal hente roere hjem, når de er strandet et sted med en båd på grund af dårligt vejr.

Jeg har også været med til at arrangere langture om vinteren - de foregår dog på ski. I 1986/87 tog vi til Isaberg i Sverige. Forskellig rejsebureauer har 1-dagsture fra København kl. 06.00 med ankomst til Isaberg kl. 10.00. Der er både langrendsløjper og slalombakker, og der kan man sagtens få en dag til at gå. Der er også en varmestue, hvor man kan spise sin mad. Kl. 17.00 kører bussen imod København - og da er de fleste godt trætte.

Desværre har der ikke været sne nok i området siden 1987, men forhåbentlig kommer der sne igen til næste skisæson. □

PÅ FREMMED VAND

af Janus Bendix

Det er som regel en tilfældighed, som starter ting, som senere griber om sig.

Den række af ture på tyske floder, som blev lidt af en tradition i flere år, kom også igang ved en tilfældighed.

Mogens Rasmussen fik i 1978 en forespørgsel fra Bodo Nepaschink fra Hevella i Berlin, om der evt. kunne være interesse for dansk deltagelse i en tur, som han arrangerede på Mosel.

Straks meldte seks Øresundere sig til turen - Og så fik en del af os feberen i blodet ... Ud på fremmede vande!

Vi fik besked på at mødes med vort tyske mandskab i klubben i Vegesack, og da vi ankom blev vi overrasket over, at der var stor fest med mange mennesker.

På det tidspunkt vidste vi ikke, at der fandtes en organisation, der hed "Die Danemarksfahrrer", men efter at have deltaget i festlighederne og senere en hel uge sammen i en Barke, fik vi knyttet de forbindelser og venskabelige bånd, som senere har grebet så meget om sig.

Året efter, da vi var på camping i Hannoversche Münden sammen med Søren, gik vi og så på den dejlige flod. Og så en skønne dag dukkede der en single scullerøer op derude.

Søren var straks i hopla: "Far, tror du ikke, vi kan lave en rotur her på floden til næste år?" Og som sædvanlig hoppede jeg på den

uden at ane, hvordan man bar sig ad.

I vinterens løb skulle jeg så arrangere det hele. Det begyndte med, at jeg på Tysk Turist Central inde i Buen fik adressen på Deutsche Ruderverband, som er den tyske forening for rosport.

Der skrev jeg så til og fik adresser på de roklubber, der ligger ved Weser. Og så skrev jeg til et par stykker med passende dagsrejseafstand, om vi kunne overnatte der, og det gik glat igennem.

Vi havde nu fået forbindelser med "Die Danemarksfahrrer" og var med til deres efterårsmøde i Nysted i oktober. Her fik jeg fat i en tysk roer, som blev kaldt Charlie, og som boede i nærheden af vort startsted. Jeg spurgte ham, om han kunne skaffe os en båd til turen, og "ovk ja, det kunne han sagtens!".

Der gik så et halvt år. Pludselig en dag ringede telefonen, og så var det Charlie. Han gav mig ikke mulighed for at sige andet en ja og jawohl, men fortalte - næsten uden at trække vejret - at han ikke kunne skaffe en båd, og det var han meget ked af! Røret på!

Jeg var også ked af det. Der stod jeg med overnatninger bestilt og mandskabet klar, men ingen båd.

Men til pinse kom redningen. Vore venner fra Vegesack kom på besøg i Øresund og fortalte, at de ville deltage med tre roere og så levere både til os alle.

På den måde blev turen gennemført og medførte så de senere ture på andre tyske

floder. Nu var jeg vokset med opgaven og havde desuden fået en tysk bog, der hed "Handbuch fur Wanderrudere". Her er adresser på alle tyske roklubber og beskrivelse af alle tyske floder og søer, hvor det er muligt at ro - og med alle disse oplysninger er det ikke svært at tilrettelægge en tur på en flod.

Vi gik over til at leje en Barke, ligesom den vi havde haft på den første tur på Mosel. Det er en bådtype, som kun kan bruges på en flod. Hvis der blot er den mindste smule sø, er det håbløst at ro sådan en, selv det kølvand, som flodtrafikken skaber, giver såmænd problemer nok.

Men hyggelig er båden, hvor alle 8 roere og et par styrmand rigtig sidder og kommer hinanden ved.

Det udviklede sig efterhånden til, at vi var afsted i begyndelsen af august hvert år, og mandskabet bestod af 16 roere, halvt dansk fra ØRESUND og halvt tysk fra Vegesack.

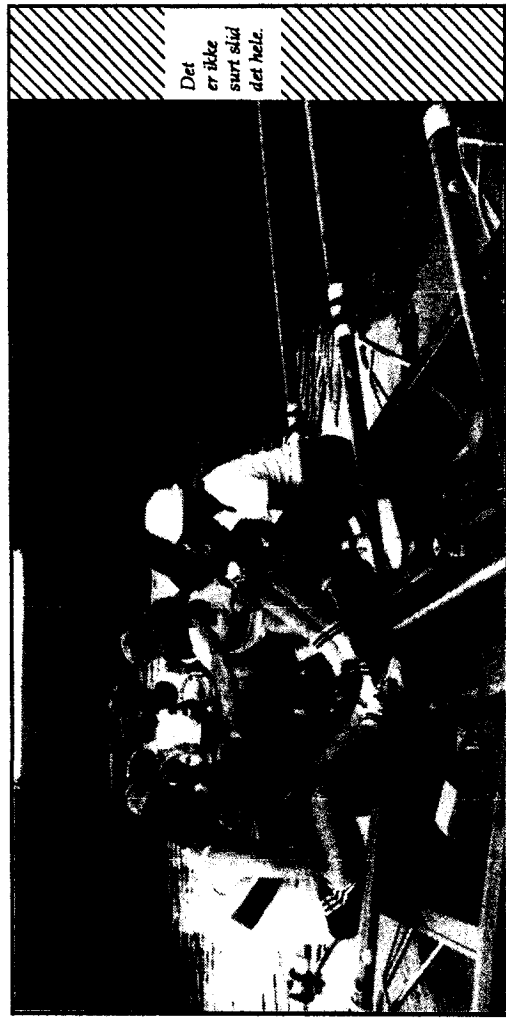
Barketurene fandt sted på Main tre gange, én gang på Neckar og en gang på Donau. Desuden har vi været med på Rhinen med andre tyske roere, og så den første, der, som omtalt, var på Weser. Disse to ture var i de almindelige tyske både.

Alting har åbenbart sin tid, og jeg har selv nået en alder, hvor roning træder i baggrunde, for med de forskellige langture er jo også forbundet visse strabadser. Men der kunne jo være en og anden, som var interesseret i at tage tanken op, og til hjælp for dette ligger jeg stadig inde med al det gamle materiale, turforslag o.s.v.

P.S.

Som en udløber af de erfaringer, jeg fik ved at benytte den tyske langtursroerhåndbog, har jeg udarbejdet en lille bog om de danske rofarvande, med oplysninger fra de fleste danske roklubber om deres farvand.

Den hedder "Roernes Farvand" og forhandles af DFFRs sekretariat. ☺

Det er ikke svært at se, at det helt.

ROKLUBBEN - OG MOTIONS- BEVÆGELSEN UDENFOR

af Palle Rindø

En forårsdag i april for lidt mere end 10 år siden vandrede jeg en tur rundt på Kastrup lystbådehavn. Jeg havde i mange år brugt megen af min fritid på bygning af modelfly og flyvning med disse. Det havde givet mig mange gode oplevelser med rejser inden- og udenlands, men efterhånden trængte jeg til nye græsange.

Fra en ven havde jeg hørt, at der skulle ligge en roklub lige ved siden af, hvor jeg boede, og han mente, det nok var noget for mig.

Min egen interesse for fysisk aktivitet var ikke stor, men da han sagde, at det var på motionsniveau, og at der også var fester og damer, mente jeg nok, den roklub var et besøg værd.

På min tur forbi roklubben faldt jeg i snak med et bådehold, der lige var kommet hjem fra en langtur. Tirsdagen efter befandt jeg mig på en tur i en 4-årsers til Lysbroen under instruktion af Jan Bregendahl.

Jeg blev frigivet, og sommeren gik med mange gode ture, arrangeret af vor daværende rochef Annie Rasmussen - og sidenhen kom standerstrygningen, og hvad så?

Ja, nu blev der bl.a. budt på motionsløb tirsdag aften - en ting der lå mig utroligt fjært, men jeg kunne da prøve. Jeg fuldførte en rute på 4 km i en blanding

af gang og løb. Efterhånden løb jeg hele ruten, men der var mange, der løb fra mig. Jeg besluttede mig for at "øve" en ekstra gang om ugen for at blive bedre. Og langsomt skete det; jeg løb hurtigere, men det var ikke den største overraskelse - det var, at jeg også begyndte at kunne lide det!

Sæsonerne gik med roning om sommeren og løb om vinteren. Men løbeturene om vinteren blev både længere og oftere. En dag spurgte Finn Zimling mig, om jeg havde lyst til at løbe en 1/2 marathonsammen med ham ved et stort løb oppe ved Lyngby.

Det blev en oplevelse - ikke kun løbeturen, men hele arrangementet med 2.500 løbere, en masse tilskuere på ruten, vædskedepoter, og til sidst afslutningen af løbet inde på Rundforbi Stadion med uddeling af chokolade og udveksling af oplevelser løberne imellem.

Jeg har siden hen deltaget i mange motionsløb, heriblandt fire marathonsløb i København, og når jeg ser, hvor stor tilslutning disse løb har, savner jeg ofte dette ved vore roarrangementer.

Et andet stort arrangement er Sjælland Rundt på cykel, som Erik Weichardt fik mig med til. Også her er der mange tilskuere, som hepper undervejs. Der er endvidere store maddepoter, som Civilforsvar og Hjemmeværn er ophavsmænd til.

Erik, der havde været med flere gange på cykelturen, orienterede mig om retterne, inden vi kørte derind. På et depot, som Hjemmeværnet havde, plejede de at ser-

vere sprængt svinekam, men som Erik sagde: Når nu det er militæret, der serverer, så hedder det jo nok "detoneret svin". Den mands humor er guld værd på en sådan 315 km lang cykeltur.

Det, som disse arrangementer byder på af

underholdning for tilskuerne, som roporten i sig selv har svært ved at levere, er der de sidste to år gjort et godt stykke arbejde i roklubben for at bedre. Gode kræfter i klubben har grebet idéen med Rø Triathlon, hvor man først løber, derefter

der er mit håb, at den i år udsatte pokal, som iøvrigt blev vundet af Roklubben SAS, må være en tilkendegivelse af, at det er et arrangement, vi vil prøve at lade præge klubbens fremtid. □

Klinik for fysioterapi Aps

Tilbyder hurtig og effektiv behandling
også af idrætsskader

Tårnby Torv 9
2770 Kastrup

Tlf.: 32 52 35 60

Tlf. kl. 9.00-13.00

UNGDOMSROERNE 1982-1986

af Kate Bendix

Jeg blev ungdomsleder i foråret 1982 og havde så nogle dejlig år med ungerne, som jeg altid kaldte dem.

Ungdomsafdelingen var ikke ret stor, da jeg trådte til, så jeg appellerede til de gamle roere om at sende deres børn ned til mig i klubben, eller anbefale roingen til børn og unge i familie og vennekreds, så de kunne prøve, om roporten var noget for dem.

Jeg var så heldig at få en fast stamme den første sommer, og så gik det bare slag i slag. Mine unger tog skolekammerater og venner med ned i klubben, så det varede ikke længe, før vi kunne kalde os en rigtig ungdomsafdeling.

Vi havde mange dejlig sommerferier og klubture sammen. Jeg husker tydeligt den første tur. Det var i St. Bededagsferien. Børnene boede i nogle paddehatteformede runde hytter, der var delt op i små - nærmest trekantede - værelser.

Alle ungdomsroerne larmede den hele

nat og gik på visit hos hinanden. Det resulterede i mange søvnige unger den næste dag. Lille Thomas, som dengang var ca. 11 år, kom hen til mig kl. 20.00 og spurgte, om han godt måtte gå i seng nu? for han kunne næsten ikke holde øjnene åbne.

Ungdomslejren for U-roere fra 10 til 15 år gik til Møgelø i Silkeborgsøerne sommeren 1983. Jeg havde 10 unger med, og det blev en stor oplevelse både for dem og mig. Der var 47 U-roere og 15 ledere, der nød det gode vejr og udsigten til Himmelbjerget hver dag. Vi blev delt i 3 hold, og hvert hold havde så sin egen aktivitet den dag.

Hold 1 prøvede overnatningstur. Først roede man en tur til Ry Roklub, hvor der var badning og underholdning. Senere roede man så til Silkeborg Roklubs grundovre ved Himmelbjerget. Efter en besværlig teltslagning og madlavning overbål gik vi tur op til Himmelbjerget og sluttede aftenen med sang om lejrbalet.

Om morgenen roede vi så hjem til Møgelø, hvor vi måtte smøre vort morgenbrød med teskeer, fordi intet andet

Ungerne er alle i første række

bestik var at finde. De viste sig, at et af bådholdene fra lejren i løbet af natten var roet stille over til huset på Møgelø, og havde gemt knive og gaffler o.s.v. Men det blev jo kun til bare sjov, og de andre overnatningshold gentog også de natlige ekspeditioner, uden at det blev observeret.

Hold 2 roede den anden vej ind til Silkeborg, og hold 3 var hjemme på øen og hyggede sig med badning og sculleroning, som vore små roere lærte meget hurtigt i det gode og trygge farvand ud for vort feriehus.

En af dagene var der udflugt til Djurs Sommerland - en forlystelsespark, hvor det hele gik med hånd- eller benkraft. Der var go i de store U-roere, og de unge af lederne, da de fik fat i vuggegyngen og lagde kræfterne i, så gyngens fjedre hvinede i takt med øverst placerede U-roere.

En anden dag havde vi arrangeret rally med mange opgaver, der skulle løses undervejs. Der var rundbold, stafetløb med balloner og grydelæg på hovedet, og kaproning øen rundt.

Næste år var kredsens ungdomstur et besøg i Roskilde Roklub. Der så man på Vikingskibsmuseet, og roede en lille tur på Roskilde fjord.

Ungdomslejren var i Hyrdehuset ved Lyndby Strand i Hornsherred med aktiviteter i retning af dem på Møgelø, men under knap så skønne forhold.

Og så var der selvfølgelig altid ungdomsroere med på de fleste ture, men fremhæves skal en weekendtur til Nysted med telte, og en heldagstur Esum Sø rundt, hvor mange seniorer også var med. Der var klubture til Københavns havn, til Saltholm og livlig deltagelse på Kr. Himmelfartsturene til Struckmannsparken,

hvor der blev vundet flere langturflag. Efter fire dejlig og sjove år med ungdomsafdelingen måtte jeg desværre opgave arbejdet på grund af dårligt helbred. □

1986-1990

af Lone Andersen

I 1986 overtog Christian Søe ungdomsarbejdet, og han har i løbet af årene haft flere forskellige medhjælpere.

Der arrangeres stadig mange weekend- og ferieture for ungdomsroerne. I de seneste år har vi været i bl.a. Skælskør og Humlebæk, hvor vi har fået mange gode og sjove oplevelser sammen med nye roekammerater.

Men ungdomsroning er også meget andet end ferieture. Til hverdag samles ungdomsroerne hver mandag og torsdag og roer en lille tur. Bagefter bliver der leget tag fat o.s.v. og aftenen afsluttes med kortspil og the.

Derudover er der hvert år en kaproning på Bagsværd Sø, hvor ungdomsroere kan komme ud og prøve kræfter med andre danske ungdomsroere. Denne dag sluttet med en Tivolitur med alle rokammeraterne.

Om vinteren, når der ikke må roes, samles U-roeren i klubben, og der bliver arrangeret nogle fælles lege og konkurrencer. Der er orienteringsløb, biografure o.s.v.

Til jul er der julefest med dans om juletræ, gaver, julegodter og julemand.

Til Fastelavn er der tøndeslagning.

For at være klar til rosæsonen er der hver uge hele vinteren igennem gymnastik og svømming, hvor der både er tid til motion og leg - så alle er godt trætte, når de skal hjem. □

MINE 10 ÅR I ROKLUBBEN

af Anne Wichstrøm

Min karriere i Roklubben ØRESUND startede for nøjagtig 10 år siden. Ved 50 års jubilæet skulle Erik (også en tidligere) aktiv roer) på Svømmeklubben KVIKS vegne aflevere en gave til klubben.

Det var dejligt sommervejr den dag, så vi besluttede at møde op hele familien. Jeg har altid boet i Kastrup og naturligvis gået forbi roklubben utallige gange. Det havde i mange år gibbet i mig for at prøve at ro, samtidig med så der utrolig hyggeligt ud. Nå, men det var jubilæumsdagen ...

Der var mødt mange op - også mange vi kendte. Mens vi så stod der og samtalede bl.a. med Jøns, som på daværende tidspunkt "kun" roede i Røse Kajakklub, kom min søster og jeg til at sige, at vi da godt kunne tænke os at komme ud at ro.

Lige et øjeblik - så stod Else-Marie der og spurgte, om det kunne passe os på tirsdag til instruktion! SÅDAN! Joh ..., men ...! Ja, sagde Else-Marie, så siger vi det. Og det var det.

Vor første instruktionstur blev med Else-Marie. Det var hyggeligt, men kors hvor var det svært, syntes vi. De andre, de kune bare sidde og snakke og vende ryggen til! Gud ved, hvordan de bar sig ad!

Nå, men det gik da godt nok, og da vi kom i land, gav Else-Marie en Pils! Se her var jo rart at være. Siden har jeg været medlem af klubben.

Forskellen fra en stor klub (Svømmeklubben KVIK) og denne lille klub var meget

stor. Jeg var meget begejstret for det sammenthold og hygge, der mødte en. Alle var hjælpsomme - og ingen (i hvert fald ikke mens jeg så det) grinede af ens begyndervanskeligheder.

En ting, der slog mig meget var, at denne klub var en klub for voksne. Ja, ja, jeg ved godt, at der er mange "andre kategorier", men fra at komme fra en klub, hvor kun lederne var voksne og så til en klub, hvor man ikke var helt yt, bare fordi man var 25, gift og havde et barn, var helt utroligt.

Første gang jeg rigtig mærkede det var til en grill-have-fest, som Käthe Rasmussen og Helge arrangerede. Vejret var perfekt, og dette passede fint til de øvrige perfekte rammer om festen.

Efter maden skulle der dances, og jeg tænkte, nå! - det er her der kun er plads til enkelt pligt dans fra d'herrers side! Der kom sørme også en - det var Brian - en ung "ballade-fyr". Brian var utrolig humoristisk, så jeg troede, det var et fikst nummer til ære for de øvrige yngre kræfter. Men det var det ikke!

Senere lærte jeg flere af roerne at kende, og jeg skal sent glemme den fest - tænk ikke at være bænkevarmer til en klubfest. Siden har det vist sig, at sådan er vor klub bare!

En anden ting, der betog mig meget, var den måde, hvorpå bestyrelsen inddrog medlemmerne i beslutningerne. Mogens var også på daværende tidspunkt for mand, og tænk - alle medlemmer kendte ham og de øvrige i bestyrelsen. Det var jeg jo ikke vant til fra min gamle klub.

En af metoderne, man informerede på, var via medlemsmøder. Det var mig helt uforståeligt, at man holdt disse møder hver måned, hvor alle frit kunne sige sin mening om alt, hvad der faldt ham ind. Jeg syntes og synes - til en vis grad stadig - at denne metode er meget fin for kommunikationen i klubben.

Jeg vil dog tilføje, at jeg synes, vi medlemmer selv har været med til at gøre møderne barske og kedelige. Stemningen er alt for ofte forudindtaget negativ. Ofte bringer bestyrelsen - efter min (nuværende) mening - alt for mange helt åbne spørgsmål op på møderne. Jeg mener stadig, det er meget vigtigt at afholde møderne, men måske skulle man se lidt på formen. Tiderne skifter jo!

En tredje ting, der slog mig var Tutten. På det tidspunkt, jeg blev medlem, var det stadig sådan, at tirsdag aften blev the/kaffe/mad sat på bordet, og efter en times tid kom der en af de frivillige Tut-folk og samlede penge ind for det, man havde spise og drukket.

Tænk, at der stadig fandtes et sted, hvor man stolede på hinanden! Det er så desværre heller ikke længere tilfældet - ærgerligt, at vi ikke er så ærlige, at vi kunne betale de småpenge, det kostede at drikke the og spise mad!!

Du får ikke altid den betjening, du forligner. Men vær' du glad for det!

En fjerde ting er vor teaterure. Der må man jo sige, at her er sket en højnelse af den åndelige og kulturelle standard. Vi

startede med revyer, og stille og roligt er vi nu nået til finkulturen med sidste vinterters "Don Juan".

En ting ændres dog ikke ved teaterturene - det er det utrolig gode arrangement med mad - til dels selvgjort - efter teatret. Deter bare årets højdepunkt for ikke rorelaterede aktiviteter.

Jeg synes stadig, at klubben er en god klub. Jeg kan særdeles godt lide, at klubben er en hyggeklub, hvor det ikke er de alvorlige konkurrencebetænelser, der er bestemmende, og dog! Der er jo en heldel, der er begyndt at ro langdistancelapning. Men stadig - jeg synes, det er på en hyggelig (ja, jeg ved godt det er hæsligt, når selve løbet skal starte, men ...) måde, man lægger det hele til rette på.

En meget væsentlig ting ved vor klub er, at ALLE er velkomne - ingen alders-, køns- eller andre kritier. Det er utroligt positivt, at der på vor roture er plads til den lille og store, stærke og mindre stærke. Det er en af de væsentligste årsager til, at jeg ikke er holdt op i klubben.

Dem, der kender mig, ved, at jeg har holdt en alt for lav profil de sidste par år, men helt holde op - NEJ det tror jeg ikke. Skulle jeg da undvære de bekendtskaber med gamle og unge, jeg har fået gennem de første 10 år?!

NEJ - jeg bliver - for jeg tror ikke, jeg finder en klub, hvor man kan komme så frit, få så mange fornøjelser: roning, svømning, løb, gymnastik - og ikke mindst gode bekendte og dejlig mad og drikke, som i vor Roklubben ØRESUND: □

40 år i Roklubben ØRESUND

Kirsten & John

Kirsten og jeg er blevet anmodet om at skrive lidt om klubbens betydning for et medlem gennem næsten 40 år.

Det er et spørgsmål som, jeg vil forsøge at besvare på denne måde.

Det var en tilfældighed, at jeg kom i klubben i 1951.

Vi gik nogle unge mennesker i en stille villahave og spillede billard. Det gjorde vi tit. Det blev den sommer noget ensformigt og pludselig var der en jysk slagtersvend, der fik den ide, at jeg skulle prøve at tage med ned i Roklubben ØRESUND, for han syntes at vi trængte til noget andet samt lidt frisk luft.

Jeg sagde, at det kunne da være meget sjovt at prøve. Jeg har været aktivt medlem siden. Han faldt fra den samme sommer, da han forlovede sig. Det gjorde jeg også men først året efter, da jeg traf en sød pige på havnen, nemlig i KASTRUP DAMEROKLUB, som eksisterede på det tidspunkt, hun hed Kirsten, og hende kender jeg også endnu.

Nej det var ikke før bilen blev opfundet, men så godt som. Vi kom altid til havnen på cykel, var på vandet næsten hver aften, og i weekenderne var vi i Dragør, på Saltholm i Skodsborg eller Mosede. Vi roede dengang normalt omkring 1000 km. på en sæson.

Spørgsmålet går på, hvad klubben har betydet for os. Den har betydet, at vi i-

gennem alle disse år er kommet meget på havnen, har truffet en masse dejlige mennesker, som vi ikke vil kunne være foruden.

Kammeratskab og selskabelighed i skøn forening er jo en dejlig ting. Jeg tror også den betyder for os at vi ikke føler os så mange år, som vi jo nu engang er.

Klubben betyder for mig at jeg ikke er i tvivl om, hvor jeg gerne vil være, når vejret er godt, så man kan komme på vandet i den friske luft. Der er da ikke noget skønnere end at være på vandet, når vejret er til det, og det er det jo næsten altid.

Det var i mange år vort andet hjem, vi var der, lige så snart vi havde fri fra arbejde. Vi hyggede os meget med at være på vandet eller bare sammen på havnen.

Der var en periode vor vi satte bo og børn i verden. Vor tid var ikke til roklubben, men det var ikke mange år, vi kunne undvære dette liv.

Vi kom tilbage til mange nye medlemmer, som vi ikke kendte, men blev dog meget snart betragtet som medlemmer af klubben og har været mere eller mindre aktive siden.

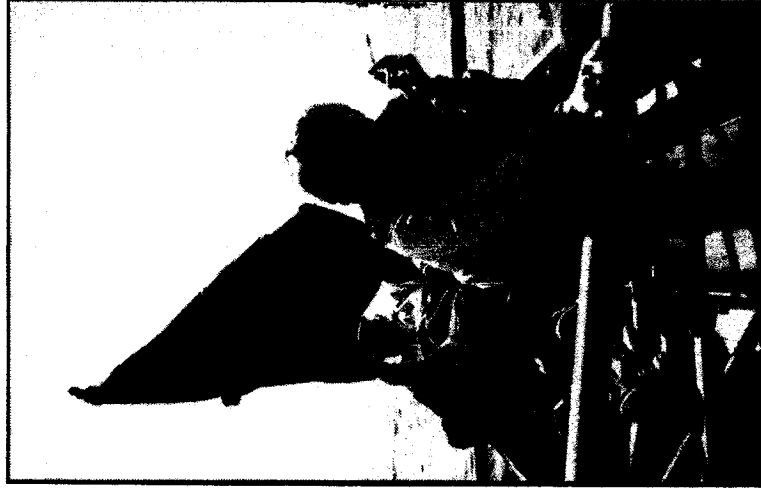
Klubben er et sted hvor vi godt kan lide at komme, hvor vi stadig har kontakt med både unge og ældre medlemmer som vi sætter meget pris på. For det kan jo ikke nægtes, at man med alderen får

nogle skavanker, som "skal roes væk"! For det viser sig, den ene gang efter den anden, at det at komme på vandet er den bedste medicin.

I perioden omkring byggeriet 1967-69 var det ved at være for meget. Jeg var der sikkert alt for meget hvis man spørger min familie, men jeg havde påtaget mig en opgave, som jeg også mente jeg var nødt til at fuldføre, og jeg mener det lykkedes.

Jeg har givetvis i perioder været meget upopulær, men det skal nødvendigvis til engang imellem, og det er da også derfor, det lykkes at gennemføre de store ting i en klub. Det er her, jeg mener, jeg har haft den største glæde ved alt det gode samarbejde der kræves. Det omtalte byggeri var lige ved at slå klubben ihjel. Vi var kun ca. 20 medlemmer tilbage efter dette, og det var et stort arbejde at komme på fode igen. Derfor er det mig en meget stor glæde at se hvordan klubben i de seneste år er blomstret igen. Jeg tænker her på de unge, som jeg har indtryk af benytter klubben en hel del mere end det har været tilfældet i mange år, hvor man kunne komme på havnen en hel weekend uden at møde et eneste menneske i klubben.

Det hænder også nu, at man møder gamle venner fra byggeriets tid og vi får en hyggelig sludder over en kop øl. Det synes jeg er en dejlig ting, som også betyder meget for mig. Den betyder også, at vi sammen med kammerater kø-

Det er mit indtryk, at holdene er glade for at vi "supportere" dukker op og giver en hånd med. Dette er senest kommet til udtryk ved, at jeg på en klubaften fik overrakt et stopur samt en langstillet rose til Kirsten. Og disse ting er vi meget glade for, da det fortæller os, at vi ikke er så mange år, som vi jo er. □

TUTTEN

af Mette Greu Hansen

Da jeg startede i roklubben i 1979 var køkkenet forpagtet ud til et ægtepar, som så betalte en vis afgift til roklubben.

Året efter sagde ægteparret op, og så var gode råd dyre - for hvem skulle nu sørge for indkøb, ekspedere samt lave kaffe og smørre madder om tirsdagen?

Ja, nu startede diskussionerne - for nogle mente, at nu skulle der være åbent "køkken", for det havde der været før - og det var bare det rigtige! Det med underskuddet, som uvægerligt vil komme i et åbent køkken, blev der ikke snakket meget om. Men nogle kunne dog huske det, og mente heller ikke, det var godt med et åbent køkken.

Trods megen snak om det dengang, er det "åbne køkken" et sikkert emne til hver generalforsamling.

Enden blev, at et Tut-udvalg af frivillige blev stabled på benene. Flere af os er stadig med i udvalget, så som Steen Christensen, Jan Bregendahl og Erik Hinsch, som dengang var den eneste af os, som var over 25 år gammel, som man skulle være for at være momsregistreret.

Gennem tiderne har der været mange forskellige medlemmer i Tut-udvalget. For at komme i Tut-udvalget skal man blot vise stor interesse for hårdt, ulønnet arbejde. Man behøver ikke den store kulinariske viden for at være med. Det så tydeligt, da Palle startede i Tut-udvalget - han lagde nemlig salatbladene på firs-

dagsmadderne på "orange", så pålægget blev "sparket" af og var svært at lægge på igen. Men Palle fik lært at vende salatbladet rigtigt - og er idag ved at udvikle en langt større kulinarisk kunnen (hørt fra pålidelig kilde).

Det har aldrig været svært at finde nogle, som ville være med i Tut-udvalget, til trods for at der til tider kræves meget af udvalgets medlemmer, eksempelvis kan nævnes fester, hvor det ofte er udvalget, der sørger for maden til fællesspisningen, opfyldning af baren og så til sidst oprydning, når de sidste festdeltagere er gået hjem.

Derfor er det altid af stor vigtighed, at de, som er i udvalget, er et team, som arbejder godt sammen og ved, hvornår og hvordan, der skal gives en hånd med.

Da vi startede udvalget, havde vi snakket om nogle helt klare retningslinier, som bestyrelsen naturligvis skulle godkende, f.eks. åbningstider samt at Tutten var lukket, især mens der blev roet om tirsdagen (dette også p.g.a. at det igennem alle årene har været meget aktive roere i udvalget), at udvalget selv valgte deres medlemmer, at Tut-udvalget selv kørte deres regnskaber og så overførte penge til selve klubben.

Disse ting faldt i hak med bestyrelsen, og tutten antog den form, den stort set har idag.

Gennem tiderne er der naturligvis sket mange ting. En af tingene er, at udvalgets medlemmer selv byggede køkkenet om samt udskiftede alle hårde hvidevarer -

dette har taget tid, da vi jo skulle tjene pengene først.

Måden, vi kører på, kan ikke være helt hen i vejret, da flere andre og større klubber har henvendt sig til mig for at få "opskriften".

På nuværende tidspunkt kører Tutten på den måde, at vi er et udvalg på ca. 15 stykker. Vi skiftes til at være koordinator mellem Tutten og resten af klubben. Vi holder Tut-møde med jævne mellemrum, hvor vi ordner "alt mellem himmel og jord" og så lige det i Tutten ...

Da vi i sin tid startede Tutten, snakkede vi meget om, hvordan udvalget skulle "lønnes". Til sidst nåede vi frem til, at det blev på samme måde, som bestyrelsen, d.v.s. vi holder en fest om året med alt betalt - men vi laver nu det hele selv.

Det foregår på den måde, at vi det ene år holder festen hos én af mændene i udval-

get, og så er det mændene, der laver maden - og naturligvis så pigerne, der står for underholdningen. Året efter laves så det omvendte. Begge dele er naturligvis af største hemmelighed til maden serveres, og underholdningen leveres.

Hvad maden angår har vi snart været hele jorden rundt, og hvad underholdningen angår, har vi været hele showbiz-verdenen rundt - but we are still going strong! og vil forhåbentlig gøre det i mange år endnu.

Det skal lige siges, at det er kun Tut-udvalget, der deltager i festen.

De sidste par år har vi for egen regning lavet en Tut-weekend. Denne weekend er blevet til, fordi vi har det godt sammen i udvalget og elsker skæg og ballade samt naturligvis en god rotur.

Til sidst vil jeg ønske Roklubben ØRESUND tillykke med de 60 år. □

REDAKTIONEN - OG ANDRE ALTERNATIVER

af Hanne Vinther, Redaktør

Som redaktionsmedlem - og senere redaktør af Roklubben ØRESUNDS medlemsblad "Stroken" igennem mere end 10 år har jeg fulgt livet i klubben på tæt hold, og modtoet "Roning en livsstil" passer vist meget godt på mig selv.

Selvom jeg passer på ikke at blive fagdiot, kan jeg den ene gang efter den anden tage mig selv i at tale om roning i andre sammenhænge. Hvis ikke det er direkte, så er det indirekte. For det er jo sådan, at når man delagtiggør ikke-roere i sine oplevelser (dartkonkurrence, fisketur, teater, grillparty m.m.) - ja, så er det jo også i roklubbens regi.

Så selvom man selv synes, man er en alsidig person, så vil andre nok alligevel mene, man er en fagdiot - men så er jeg da heldigvis ikke den eneste af slagsen!

Og hvorfor så alle disse "alternative" roarrangementer? Jo, det må være en trang til forandring - for man må jo indrømme, at det at ro kan virke noget ensformigt. Det er i hvert fald, fordi jeg selv har haft lyst til at prøve noget nyt - at få gang i seniorroingen udover på klubafteinen - at jeg i sin tid tog initiativ til Torsdagsroning for seniorer.

Det er gået trægt med at få indarbejdet, at seniorer også roer om torsdagen, men de senere år er den faste stamme blevet større.

Om torsdagen kommer folk først og frem-

mest for at ro, men så sandelig også for det "alternative", nemlig den fælles aftensmad og hygge bagefter roningen.

Det er nok det nærmeste, man kommer det efterspurge "åbne køkken" - for man medbringer selv sin mad og tilbereder den i Tutten i samarbejde med de øvrige torsdagsroere. Samarbejde i denne forbindelse er et højt udviklet kommunikationssystem - i hvert fald når man tænker på den normale, lidt rå, omgangstone i klubben. Alle ved, at alle er sultne, og er derfor utroligt tolerante overfor hinanden. Alle har samme ønske om at spise sammen - samtidig! Så derfor hjælpes man ad med at time de forskellige retter, så de er færdige samtidig - og frem for alt: ikke at gå i vejen for hinanden i køkkenet!

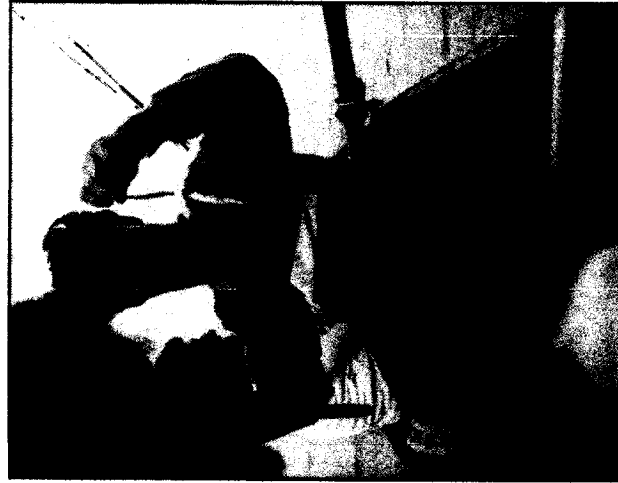
Udsprunget af disse hyggestunder kom så idéen til de "alternative" roarrangementer, d.v.s. arrangementer i forbindelse med en rotur. Det kan være en grillaften eller middag i Københavns Roklub (også kaldet ØRESUNDS "satellitklub") efter en roturi i Københavns havn. Det kan også være en dartkonkurrence eller en fisketur.

For mit eget vedkommende elsker jeg disse fisketure, hvor vi ligger ude ved Røse fyr på kanten af sejlrenden og fisker. Alene forventningens glæde, før vi tager ud, hvor alle pakker deres mere eller mindre professionelle fiskegrej ud - for at genfinde problemerne fra sidste fisketur i form af tilfildrede liner o.s.v.

Så taler vi om, hvem der skal være "fiskedræber", hvordan vi skal få plads til fangsten, hvilke fisk vi skal fange, og hvordan de skal tilberedes. Personlig har

jeg stadig ikke fanger min tun, og i det hele taget har fiskelykken ikke rigtig stået os bi endnu - og de fleste har da også medbragt en fisk fra fiskehandleren til middagen bagefter - for en sikkerheds skyld ...

Det er dog blevet til et par torsk - til stor rædsel for Mette, som var med ud at fiske en dag. Hun havde så sandelig ikke tænkt sig, at ville fange nogle fisk - og så lige pludselig sidder hun der, ansigt til ansigt med en måbende torsk, på vej ned til fiskedræberens kølleslag!

Eller som dengang, jeg troede, jeg havde tunen på krogen. Hver gang, jeg halede ind, så nøkkede det i linen. Jeg forberedte mig til den stor kamp (a'la den gamle mand og havet) - indtil jeg så Steen Christensens grinende ansigt. Det var hans line, jeg havde fanget neden under båden, og hver gang jeg halede ind, så nøkkede han i linen!

Måneskinstur er et andet alternativt arrangement, som vi i første omgang havde troet ville være noget for de unge sværmeriske mennesker, men det er nu mest os gamle nostalgikere, der deltager.

Det er en meget smuk oplevelse at ro hjem fra Dragør i sommernat med fuldmånen som lygte. Det skal dog indrømmes, at vi også har haft måneskinstur i halvmåne, når det var overskyet, eller når det var midsommer, og månen først kommer på himlen meget sent.

Det er tanken, som man siger! for det er ikke altid rokalenderen har plads til en måneskinstur præcis, når det er fuldmåne, og det er jo vigtigst at vi i det hele taget kommer afsted ...

En anden medvirkende faktor til, at Torsdagsroning for seniorer nu er blevet en succes, er dannelsen af KM-jægerklubben for 3 år siden. Igen var målet at øge roaktiviteten. For at ro 300 km pr. sæson, som er minimum for medlemskab af KM-jægerklubben, kræver det nemlig, at man roer mere end én gang om ugen - og så er torsdagsroning jo et udmærket middel til at nå sit mål.

Ca. 25 roere jager kilometre - og jeg tror, det er den eneste klub, hvor medlemmer, som ikke når målet, er særdeles populære. Og hvorfor så det? Jo, for de betaler 1 kr. for hver km, de ikke når - og for dette beløb holdes en fest til standerstryngingen. Det er også derfor, vor kasserer Arne ikke længere roer 10 km, men afdrager 10 kr. på gælden!

Hvis sandheden skal frem, er en anden medvirkende faktor til bibringelse af al-

ternative roarrangementer arbejdet i Redaktionen. Medlemsbladet Stroken udkommer 10 gange årligt, og når Redaktionen synes, kalenderen ser lidt kedeligt ud, ja, så må vi jo finde på noget!

Jeg er ked af at afsløre overfor bestyrelser og andre, der mener at bestemme noget, at det i mange tilfælde i realiteten er Redaktionen, der bestemmer tid og sted. For i Redaktionen bestreber vi os nemlig altid på at informere medlemmerne om arrangementer 2-3 måneder før, de finder sted - og på det tidspunkt er det jo ikke sikkert, at de ansvarlige har tænkt færdigt endnu - og så må vi jo hjælpe lidt til ...

I det hele taget er det sjældent kedeligt at være medlem af redaktionsudvalget. Vi mener i hvert fald selv, at det er det bedste udvalg i klubben at være medlem af. For sammenlignet med arbejdet i Redaktionen for 10 år siden, er arbejdet væsentligt lettere p.g.a. adgang til moderne tekstbehandlingsanlæg, og der er system i tingene.

Når jeg tænker på, da jeg startede som junior-roer i et garvet redaktionsteam ... Vi mødtes lørdag aften og snakkede om, hvad der skulle stå i Stroken. Så gik nogen igang med at skrive, og redaktøren ringede rundt til bestyrelsesmedlemmerne for at få den nødvendige information - som ofte forgæves. Hen ad morgenen

måtte vi så konstatere, at vi ikke var helt færdige med bladet - og så måtte redaktøren selv lave det færdigt i løbet af søndagen - og jeg kan garantere for, at sådan en mekanisk skrivemaskine ikke har lydt sjovt dagen derpå! Arbejdsformen var håbløs, men vi havde det afsindig morsomt!

Idag har vi det stadig afsindig morsomt. Vi har beholdt traditionen med at lade os inspirere af god mad og drikke, så vi føler os lidt inspirerede, men alt stof er indsamlet og renskrevet, før Redaktionen mødes. Her er også sket en virkelig positiv udvikling, idet flere og flere menige medlemmer skriver indlæg til Stroken, hvilket efter min mening gør det til at levende og engageret blad.

I gamle dage gik det ud over redaktørens beholdning af aviser og blade, når vi skulle finde passende illustrationer til artiklerne. Idag har vi et helt arkiv med udklip og tegneserier, så nu drejer det sig kun om at finde den helt rigtige tegning eller vits. Det tager ikke så lang tid som før, og det er ti gange sjovere! I redaktionen griner vi tit ad, at de sjoveste tegninger oftest er dem, vi ikke tør bringe - så dem går Stroken læsere altså glip af, men vi har det herligt! □

KANINDÅBER OG ANDRE FASTE FESTLIGHEDER

af Steen Christensen

Når man sidder og skal forsøge at tænke ti år tilbage opdager man hvor lang tid ti år egentlig er, man må konstant støtte sig til gamle analer for at genopfriske hukommelsen.

Alligevel er det lykkedes Iver og jeg at erindre alle kanindåberne fra 1980 og frem efter, det viste sig at det egentlig er i denne periode at kanindåberne for alvor ændre karakter fra en dåb hvor det primært drejede sig om at svine kaninerne til, til en dåb hvor det drejer sig om at svine kaninerne til på en underholdende måde.

Det hele startede i 1979 hjemme hos Iver hvor han mivede til en Spike Jones plade, en i forsamlingen sagde pludseligt det burde vi engang lave til en kanindåb. Dette gik hen og blev den legendariske "Dåben med basstkørterne" hvor døberne var klædt ud med Hawaiiskørter og malet sorte med madkulør og vaseline.

Året efter var det jubilæumsår og man syntes at der måtte gøres noget specielt ud af det, det blev der i sandhed også. Man startede dåben med et optog gennem Kastruplundgade med Københavnergarderen, dannebrogslag, som man havde fundet på loftet, en toåres og endelig en hestevojn med kong neptun og kone, trukket af årets kaniner, det kan nok være at dette optog kunne trække tilskuere til.

Hvert år havde nu sit gimmik, jeg vil ikke

her gennemgå alle dåberne men nøjes med at fremhæve enkelte gimmiks fra forskellige år.

Året efter optoget var det pigetur, d.v.s. at Kong Neptun var nu blevet Dronning

Neptun og alle hjælpere var damer, undertagen et par kraftige mandfolk der kun trådte til ved specielt vanskelige kaniner.

Mange af døberne dette år var kaniner fra året før, og de svor fuldt og fast på at i år skulle det ikke være "Ulækert" derfor blev kaninerne døbt i lakridsvand, Æggevider, rømkugler og vistnok rosenvand, man kan diskutere hvad der er mest ulækert.

En anden gimmik der jævnligt blev benyttet var at døbe en tilsyneladende tilfældig publikummer, dette gav ofte anledning til en del diskussion blandt publikum, "det kan de altså ikke være bekendt", er en bemærkning der gerne skal høres for det er godt nok. Det er jævnligt bestyrelsen der er gået ud over, men til tider finder man på andet som det år hr. Lurifax kom op af en sejlbåd iført nattøj og postulerede at han var bager og havde behov for at sove midt på dagen og derfor gerne ville være fri for denne larm. Det lykkedes ham at få en del publikummere på sin side.

Kulminationen på denne gimmik kom nu nok i 85 da der midt under dåben mødte to uniformerede befjente op på pontonen, under påskud af at de havde fået en anmeldelse for dyremishandling af kaniner. Der bredte sig en trykkende stilhed over havnen, "Har de ikke fået lov", men sent skal jeg glemme det sus der gik gennem tilskuerækkerne da en af døberne stak hånden ned i en spand med noget grønt udefinerbart, og smurte det ned af ryggen på en af befjente, der var en periode en meget utryk stemning på tilskuerækkerne inden man for alvor opdagede at det var en del af showet, men hvad der ikke var en planlagt del af sho-

wet var Amagerbladets fotograf, han var ved at skifte film da det skete, han blev simpelthen så befibbet at han fjumrede rundt med film og kamera så han aldrig fik taget et billede.

Det år var Kanindåbs showet nok noget af det bedste vi har lavet, det var bygget over dengang meget populære Kim Larsen melodi "Sømanden Vild den Fromme", der var bygget et lille hus på pontonen til sømanden og den "fromme". Efter at sømanden havde formægtet møen begyndte det at syde og boble i vandet, og Neptun dukkede op fra havets bund. Det var arrangeret ved at man det år havde bedt en fra SAS roklub om at være Neptun, han var dykker og sammen med en kammerat var han dykket ind under pontonen med iltapparater, der lå han så og ventede på et signal, hvorefter han kom op af havet.

Det var også det år, vi startede på de egentlige Havnefester, idéen var egentlig startet året før. Kanindåberne er efterhånden blevet et sådant tilløbsstykke, at nogle fandt ud af, at det måtte der kunne tjenes penge på. Man startede i det små med at sætte et villatelt op og sælge fadøl derfra.

Det blev en kæmpe succes, og Iver bar-slode med en idé til en egentlig havnefest.

Da Iver forelagde idéen for en måbende bestyrelse, var der generel enighed om, at det skulle prøves, men omvendt stod det klart, at man måtte spørge kommunen om tilladelse til et arrangement af denne størrelse, så der blev aftalt et møde med Poul

Feldfoss, der viste sig overordentlig imødekommende for idéen. Den eneste betingelse var, at alle havnens klubber skulle spørges, om de ville deltage. Alle havnens klubber samlede nu i et Havnefestudvalg, der tilrettelagde havnefesten i det taljer.

Igen kan der fortælles lange historier om, hvordan de første havnefester forløb, men det vil jeg ikke komme ind på her, for så kunne jeg fylde hele bladet, men jeg vil blot tage enkelte episoder.

De første år blev vores bådehal omdannet til discotek, og for at trække de unge mennesker til havde man engageret en

havde også blomster med til ham, så han efterhånden var overdænet af blomster. Anette Gundorph synes imidlertid, at det ikke skulle være blomster alt sammen, så hun gav ham en is - aldrig har jeg set en så forvirret discjockey! Han anede ikke, hvor han skulle gøre af den, medens han vendte plader.

Vores egne unge discjockeys forsøgte sig også ved disse lejligheder, og to af dem havde fået lov at låne en røgkanon i SAS - godt skulle det være. Jeg tror, den røgkanon var dimensioneret til at fylde en jumbojet på fire sekunder, for der gik ikke lang tid efter, at de havde tændt for den, før vi ikke kunne se kunderne på den anden

populær discjockey. Det virkede, der kom et hav af unge tøser, der sloges for at komme til at savle i hans plader. Mange af dem

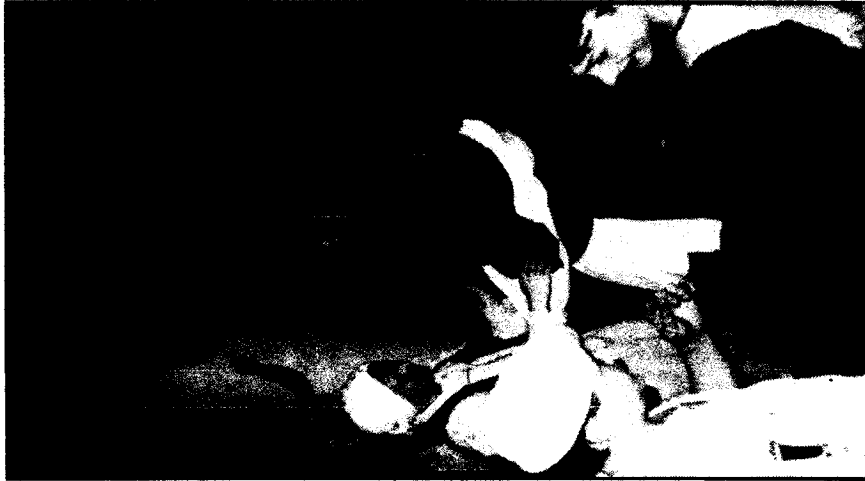
side af baren, og det var uheldigt, da vi det lydniveau, de iøvrigt serverede, for en stor del befjente os af regnsprog.

Havnefesterne voksede sig større og større, men højdepunktet var og blev stadig Kanindåberne, der stadig havde en høj standard. Kostumerne blev stadig flottere, som da man opførte en scene, bygget over admirallens vise fra Pinafore, hvor admiralen var kommet sejlene ind i en udhulet træstamme, som vi havde fundet. Ingen ved rigtigt, hvem der havde lavet den, men vi den lånte vi altså.

Alle døberne var i kjole og hvidt, og de sad om et bord, hvor der blev serveret af letpåkædte damer. Sceneriet uds spillede sig på bordet, hvor der blev udført noget, der lignede dans, men i virkeligheden var der tale om krampagtige forsøg på at holde balancen, idet bordet var blevet skøjteglat af al det vand.

Også hvad angår døberne, eller man skulle måske sige skuespillerne, er der blevet flere og flere. Sidste år måtte vi udvide pontonen med to ekstra, og på den ene var der på et tidspunkt så mange mennesker, at den var ved at gå under. Festlighederne bredte sig nu også over et større areal, hvilket gjorde det vanskeligt at komme i forbindelse med hinanden. Derfor lånte man et antal walkie-talkies. Disse gav anledning til en del pudsige oplevelser, når folk talte i munden på hinanden. Det bevirkede, at al tale gik igennem én person "basen".

Det gav også anledning til pudsige oplevelser, f.eks. "Preben til basen. Spørg Gummy, hvor han bliver af med Guffy-feltrucken" "Gummy til base. Sig til Preben, at hvis han vender sig om, vil han opdage, at

Jeg holder lige bagved ham".

En kort periode tog man en gammel tradition op i havnefesten, nemlig "Superstar Cup". Det er en konkurrence, hvor forskellige klubber fra forskellige sportsgrene konkurrerer i hinandens sportsgrene. Det var vældig underholdende og gav en masse morsomme oplevelser, når fodboldspillerne skulle løfte vægte, eller atletikudøverne skulle ro kajak.

Det var egentlig en idé, der blev afprøvet i starten af firserne. Hvorfor det egentlig holdt op, er vist aldrig blevet opklaret, men måske var det, fordi den sidste regnede væk. Jeg husker stadig Poul Feldvoss stå inde i klubstuen sammen med de øvrige tilskuere med næsen mod ruden for at se, hvad der foregik.

Jeg var selv dommer ved denne lejlighed sammen med Erik Weichardt, og jeg må nok sige, at vi havde en vanskelig opgave med at notere points ned på noget, der efterhånden mere var grød end papir.

Havnefesten har igennem de sidste år været gennem nogle kriser p.g.a. at vi nok slog større brød op, end vi kunne bage, og kombineret med dårligt vejr har resultaterne været langt fra tilfredsstillende.

Derfor har havnefesten også gennemgået en omkonstruktion, der bringer den tilbage til det niveau, den var engang, således at det bliver mere overskueligt for den enkelte klub. Jeg tror, denne tilpasning af havnefesten er en vedvarende og sund proces, som vil bringe havnefesten videre ind i de næste ti år.

Roklubben er jo beriget med traditionelle festligheder, der blomstrer op og varer et par år for derefter at forsvinde igen. En af disse er karnevallet. Efter en periode, hvor der manglede et festudvalg, dukkede det pludselig op igen - denne gang startede det ved, at Anne Weichardt udtrykte sin beklagelse over, at der var for få fester, og jeg svarede vist nok i spøg "Der er jo intet

til hinder for, at vi løber én!" - og inden vi så os om, var vi ved at arrangere et karneval.

Vi besluttede os for at vælge et fast emne, og valget faldt på "Sultanens Palads". For at gøre rammerne så perfekte som muligt, blev der serveret tyrkisk mad, og klubstuen blev omdannet til et palads med søjler - 10 stk. der var fremstillet af tønder, vi havde fået af et medicinalfirma. De var 1/2 m i diameter, og ingen vidste, hvad det var for et kemikalie, de havde indeholdt. For enden af klubstuen var der på væggen malet en udsigt over Bagdad, og foran dette stod et springvand, der var lavet af to nedløbsrør, et fuglebåd, to gummibolde, en pipette og en sprinkler motor fra en bus. Loftet over bordene var nedsænket, og fra baren solgtes der "kæmpis" (øl).

Disse karnevaller fortsatte et par år med temaerne Japan og Smugkro i Chicago, inden de døde ud p.g.a., at Tordenskjolds soldater ikke havde overskud til de store scenerier. Det tog en uge at pynte op og kreere en menu til et karneval.

Men det skal dog være sagt, at den tid, man bruger til at planlægge fester og andre arrangementer, er lige som morson som selve festen, når skøre indfald og gode idéer farer frem og tilbage i luften, inden man sorterer de mest vanvittige fra, men ind imellem sker det, at et forslag er så vanvittigt, at man bliver enige om, at det MA gennemføres, som f.eks. da karnevalsdåbs-showene begyndte. □